

19/09/2013
01 - VON - EV

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge, **eerste kamer**, heeft het hierna-
volgend vonnis verleend:

In de zaak **12/1.676/A**

Rep. nr. 2013/1834

De **GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR BE-
VOEGD VOOR DE PROVINCIE WEST-VLAANDEREN, bij het
intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijk-
heid Inspectie RWO**, met kantoor te 8200 Brugge, Koning Albert I-laan 1.2
bus 94,
**woonstkeuze doende ten kantore van zijn raadsman meester
hierna vernoemd,**

eiser,

hebbende als raadsman meester , advocaat, met kantoor te

tegen

1. De heer . chauffeur, geboren te
op . , en,

2. Mevrouw onderhoudswerkvrouw,
geboren te op ,
beiden wonende te ,

verweerders,

hebbende als raadsliden meesters en , advo-
caten, met kantoor te

I. PROCEDURE

De zaak werd ingeleid bij dagvaarding, die regelmatig werd betekend aan verweer-
ders op 25 mei 2012. De zaak werd overgeschreven op het hypotheekkantoor van
I op 30 mei 2012 met referentie

Gelet op het tussenvonnis van deze kamer en rechtbank de dato 25 maart 2013
waarbij een plaatsopneming werd bevolen.

Gelet op het proces-verbaal van plaatsopneming de dato 09 april 2013.

VRIJGESTELD VAN HET GRIFFIERECHT
Afschrift ter kennisgebracht in
uitvoering van art.

Partijen hebben hun middelen en besluiten voorgedragen in openbare terechtzitting van 13 juni 2013.

Kennis werd genomen van het dossier van de rechtspleging en van de door alle partijen overgelegde stukken.

De artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 tot regeling van het taalgebruik in gerechtszaken werden in acht genomen.

II. VOORWERP VAN DE VORDERING – FEITELIJKE GE- GEGEVENS (in het kort) – WERING VAN CONCLUSIES

1. Voor wat het voorwerp van de vorderingen en de feitelijke gegevens betreft, wordt verwezen naar het tussenvonnis van deze kamer en rechtbank de dato 25 maart 2013, waarbij een plaatsopneming werd bevolen.

2. Na plaatsopneming konden beide partijen nog elk éénmaal concluderen. Deze mogelijkheid van conclusies was geenszins beperkt tot één bepaald aspect van de zaak zodat er geen redenen zijn om ook maar enige conclusies uit de debatten te weren.

III. BEOORDELING

a) Ontvankelijkheid van de vordering

a) 1) Afwezigheid van stedenbouwkundige inbreuk

Verwerende partijen stellen vooreerst dat er geen stedenbouwkundige inbreuk zou zijn begaan.

Dit betreft een argument ten gronde zodat dit hieronder nader wordt beoordeeld.

a) 2) Betekening van advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid

1. Verwerende partijen verwijzen naar artikel 6.1.41, paragraaf 6 VCRO en stellen dat de vordering niet ontvankelijk is omdat het positieve advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid niet mee met de dagvaarding is betekend.

2. Voormeld artikel 6.1.41, paragraaf 6 VCRO luidt:

“Op straffe van onontvankelijkheid voegt het bestuur het positief advies, vermeld in artikel 6.1.7, aan de herstellvordering toe, onverminderd artikel 6.1.10, tweede lid.”

Dit artikel maakt geen enkele melding van enige noodzaak om dit advies ook mee te betekenen met de dagvaarding, doch stelt enkel dat het bestuur het advies moet voegen.

Het positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid de dato 19 maart 2012 dateert van voor de datum van dagvaarding en werd ook kenbaar gemaakt aan verweerders (zij hadden er reeds kennis van via een aangetekende brief van 13 april 2012 van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid).

3. Voormeld artikel is aldus wel degelijk nageleefd.

a) 3) **Conclusie omtrent de ontvankelijkheid**

De vordering is ontvankelijk.

b) **Gegrondeheid van de vordering**

b) 1) **Afwezigheid van stedenbouwkundige inbreuk**

1. Verwerende partijen stellen dat er geen sprake zou zijn van een stedenbouwkundige ingreep omdat het intentioneel element in hun hoofde niet aanwezig zou zijn.

Zij verwijzen hiervoor onder meer naar het overleg met het lokaal bestuur en het door het indienen van een regularisatieaanvraag.

2. Ondanks de inspanningen van verwerende partijen om overleg te plegen en een regularisatieaanvraag in te dienen, dient te worden vastgesteld dat er in hoofde van verwerende partijen zeker sprake was van een bewust en vrijwillig handelen wat volstaat als bewijs van het moreel element (cfr. Gent, 25 maart 2005, stuk 16 eiser).

In hun aankoopakte was duidelijk verwezen naar de verkavelingsvergunning, terwijl in de stedenbouwkundige vergunning wordt verwezen naar de B.P.A.-voorschriften.

Zij hebben, hoewel kennis van alle voorschriften, echter zeker bewust en vrijwillig gehandeld zonder naleving van alle bepalingen hieromtrent.

3. Verwerende partijen stellen aldus ten onrechte dat er sprake zou zijn van de afwezigheid van een stedenbouwkundige inbreuk.

b) 2) **Kennelijk onredelijk karakter van de vordering**

1. Verwerende partijen stellen vervolgens dat de herstellvordering kennelijk onredelijk zou zijn.

Dit wordt door eisende partij betwist.

2. Vooreerst dient in algemene bemerkings opgemerkt dat uit de vergelijking met de luchtfoto's (zie stuk 11 eiser) en de toestand zoals op datum van plaatsopneming kan worden afgeleid dat de bestreden constructie nog niet was gebouwd in 2005 (nog niet afgebeeld op foto) en wel was gebouwd in 2009 (toestand zoals op de plaatsopneming kon worden vastgesteld). Er is geen reden om aan te nemen dat deze foto's vals zouden zijn en dit wordt door verweerders ook niet met objectieve stukken aangetoond.

3. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat eisende partij anno 2008 de nodige vaststellingen is begonnen verrichten na een anonieme klacht, zonder enige ondertekening namens een "buurtcomité en enkele boze inwoners van de buurt en van".

Tijdens de rondgang op de plaatsopneming in de buurt (de buurt betreft een voor autovoertuigen 'doodlopende' verkaveling) diende te worden vastgesteld dat er talrijke grote en minder grote, soms enkel open en soms gesloten carports en veranda's op andere percelen zijn gebouwd, al dan niet met aanzienlijke verhardingen.

Noch uit de herstellvordering en evenmin in het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid (die niet ter plaatse is geweest om de visu vaststellingen te doen) is afdoende gebleken waarom de weliswaar vastgestelde afwijkingen een aanzienlijke impact zouden hebben op een goede ruimtelijke ordening binnen een zone waar bebouwing is neergeplant in een voor voertuigen 'gesloten' zone (het huis van verweerders ligt aan een (voor auto's) doorlopend stuk weg) en waar er bouwwerken op andere percelen zijn met een zeer aanzienlijke impact.

De visuele impact van veel andere uitbouwen is vanuit de straatzijde zelfs groter dan de constructie van verweerders (die tijdelijk door werken bij de burens wel een grotere zichtbaarheid heeft).

De hele zone is gekenmerkt door bouwwerken, waarbij vragen kunnen gesteld worden in welke mate veel van die bouwwerken aan de regelgeving van de verkaveling anno 1983 op heden nog steeds zouden voldoen. Uit geen enkel element blijkt dat er andere stappen zijn ondernomen om eventuele niet naleving van verkavelingsvoorschriften bij andere percelen te benaarstigen wat ook in de richting duidt dat de uitbouwen blijkbaar in de verkaveling niet als aantasting van een goede ruimtelijke ordening worden beschouwd.

4. Uit de plaatsopneming is niet gebleken dat de uitbouw van verwerende partijen in de totaliteit van de verkaveling de open groene verkaveling zou aantasten, ook niet vanaf het wandelpad van waaruit de zichtbaarheid ook beperkt is.

De andere al dan niet legale uitbouwen die konden worden vastgesteld (los van de discussie indien aan de verkavelingsvoorschriften aldaar is voldaan), hebben vaak ook een volkomen gelijkaardige impact op de beeldvorming en het open, groene karakter in de buurt.

De vordering tot afbraak is aldus kennelijk onredelijk, gelet op de voorgaande elementen en gelet op het feit dat een herstellvordering in afbraak in casu disproportioneel is tussen de algemene belangen (die op basis van de visuele vaststellingen ter plaatse in zeer beperkte mate zijn geschaad) en de private belangen.

De vordering is aldus ongegrond.

c) Kosten van het geding

Eiser wordt veroordeeld tot de kosten van het geding met dien verstande dat er geen rechtsplegingvergoedingen verschuldigd kunnen zijn (cfr. Grondwettelijk Hof, arrest de dato 25 april 2013).

**OM DEZE REDENEN BESLIST DE RECHTBANK,
in eerste aanleg en op tegenspraak, als volgt:**

Verklaart de vordering ontvankelijk, doch ongegrond.

Zegt voor recht dat partijen geen recht hebben op een rechtsplegingvergoeding.

Veroordelen voor het overige eiser tot de kosten van het geding, in zijn hoofde niet verder te begroten en in hoofde van verweerders verder ook niet te begroten bij gebreke aan andere kosten.

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting in het gerechtsgebouw te Brugge op **negentien september tweeduizend en dertien**.

Aanwezig zijn:

ondervoorzitter, alleenrechtsprekend;
, griffier.